

ένα κείμενο από το
έντυπο sarajevo,
τεύχος 41, Ιουνής 2010

αυτά συμβαίνουν μια φορά στα εκατό χρόνια

και τι να κάνουμε λοιπόν; (ποιοί);

Υπάρχει μια "γραμμή σκέψης", όχι καινούργια (και αρκετά διαδεδομένη), που υποστηρίζει ότι οι κοινωνίες, τα κοινωνικά υποσύνολα, εκείνο ή το άλλο πλήθος, βρίσκουν "αυθόρμητα" τις απαντήσεις στα ερωτήματα της δράσης, όταν έχουν εντοπίσει το "πρόβλημα" εναντίον του οποίου πρέπει να κινηθούν. Και υπάρχει μια κάποια επίδειξη γεγονότων (κυρίως: εξεγέρσεων) που ονομάζονται "αυθόρμητα" και παρουσιάζονται έτσι ώστε να επιβεβαιώνουν πως "τα πάντα είναι δυνατά, ανά πάσα στιγμή"...

Πρόκειται για μια κοσμική εκδοχή του θαύματος. Ένας λόγος που πολλοί (ειδικά σε καιρούς διανοητικής μιζέριας και παρακμής) μισούν την ιστορία, την ιστορία του κοινωνικού, ταξικού ανταγωνισμού, είναι επειδή εκεί αποδεικνύεται ότι στις κοινωνικές αντιθέσεις δεν συμβαίνουν "θαύματα". Και ότι "αυθόρμητο" ονομάζει η σκηνική σκέψη εκείνο που δεν θέλει ή δεν μπορεί να εξηγήσει. Είτε πρόκειται για ένα μεμονωμένο άτομο είτε πρόκειται για μικρότερα ή μεγαλύτερα σύνολα ανθρώπων, η "αυτό-ορμή", η ορμή, δηλαδή, που εμφανίζεται σαν αυτοτροφοδοτούμενη, έχει πίσω της τις γνώσεις, τις εμπειρίες, τις σκέψεις, τις ανάγκες και τις επιθυμίες, την ηθική και τις αναστολές, τα συναισθημάτα και τους υπολογισμούς των υποκειμένων. Έχει, επίσης, το πλέγμα των κοινωνικών σχέσεων. Το ότι δεν υπάρχει πάντα "γραμμική σκέψη" ανάμεσα στο πριν και στο τώρα της συμπεριφοράς μου/μας καθόλου δε συνεπάγεται την ανυπαρξία οποιασδήποτε σχέσης.

Κι αυτό λοιπόν το ιδεολόγημα του (ατομικού ή/και κοινωνικού) αυθορμητισμού στις πράξεις δεν είναι καθόλου αυτο-νότιο. Απ' την μια ισοπεδώνει (γιατί επιδιώκει να το κάνει) οποιαδήποτε προετοιμασία, ειδικά αν αυτή είναι μακρόχρονη. Κι απ' την άλλη κρφώνει τις όποιες πράξεις στην περιορισμένη σκοπιμότητα της αντί-δράσης· προφανώς, για να κάνουν οποιαδήποτε υποκείμενα κάτι περισσότερο απ' το να αντι-δράσουν χρειάζεται να σκεφτούν και να σχεδιάσουν.

Το ιδεολόγημα του αυτο-ορμητισμού κέρδισε όλο και περισσότερο έδαφος στα μέρη μας (όπως και αλλού στον αναπτυσσόμενο καπιταλιστικό κόσμο) όσο περισσότερο υποχωρούσε η επίγνωση της αξίας της αυ-

το-οργάνωσης. "Αυτο-" και το ένα, "αυτο-" και το άλλο, όμως το πρώτο ήταν πολύ απλούστερο και ευκολότερο. Αυτή η ροπή προς την "ευκολία" (και ένα παράγωγο της, την υποτιθέμενη "αμεσότητα") είναι κοινωνικό γεγονός μεγάλης κλίμακας, και συμπίπτει καθόλου τυχαία με την ιδεολογική έφοδο του νεοφιλελευθερισμού. Γιατί εκφραστής του αυτο-ορμητισμού είναι το φοβερό και τρομερό Άτομο· αντίθετα, η αυτο-οργάνωση θέτει το/τα Εγώ μπροστά σε περιορισμούς και δεσμεύσεις της υποτιθέμενης "ελευθερίας" του. Κι ακόμα χειρότερα: κάνει τον σκοπό (της συλλογικής αυτο-οργάνωσης) ένα σημείο αναφοράς τόσο σταθερό ώστε η αυτο-ορμή χρωστάει να αυτο-ελέγχεται.

Αυθορμητικός τέλος! Προχειρότητα τέλος! Το "τα θέλω όλα τώρα" τέλος! Το "τα πάντα είναι δυνατά όποτε μου καβλώσει" τέλος! Όλα χρεωκοπημένα! Κι ούτε μπορεί να δοθεί οποιαδήποτε απάντηση στο ερώτημα "τί κάνουμε τώρα", καθώς βρισκόμαστε ακόμα στα πρώτα μέτρα της τωρινής φάσης της (παγκόσμιας καπιταλιστικής) κρίσης, και μάλιστα να δοθεί απάντηση με την βία του κατεπείγοντος, πατώντας στην παραδοχή ότι "τώρα προσγειωθήκαμε" - από κάποιον άλλο πλανήτη - και "πιστεύοντας" ότι οι έγκυρες απαντήσεις θα είναι εκείνες που θα ανεμίζουν το "εδώ και τώρα"! Δεν είναι δυνατό να δοθεί οποιαδήποτε απάντηση της προκοπής υπό το κράτος του απότομου ξενερώματος ή του ανομολόγητου πανικού.

Αλλά ούτε είναι δυνατό να δοθούν απαντήσεις μεσοπρόθεσμες ή/και μακροπρόθεσμες από "πολιτικά υποκείμενα" που έχουν πασει με τα σώβρακα κατεβασιμένα! Αφού ήταν βέβαιο ότι έτσι θα παστούν μιας και επί πολλά χρόνια έκαναν σκοπό της ύπαρξής τους το να "τρυγάνε" το κάθε φόρα "τώρα" της κοινωνικής κίνησης, με ιδιοτελή κίνητρα, ποιός θα τους αθώωνε; Η "πολιτική" αυτοσυντήρηση (κάτω από λόγια πακιά και θεωρίες, ναι...) ήταν συκαμένη στάση απέναντι στην τάξη μας, απέναντι στο προλεταριάτο· και δεν πρέπει να της δοθεί άφεση αμαρτιών. Γεμίσαμε όλα αυτά τα χρόνια από μεγάλους και μικρούς "στρατηγούς" της εργατικής απελευθέρωσης, που καθισμένοι στα κόμματα και στα αποκόμματα τους ήταν εντελώς έξω τον πραγματικό, δύσκολο, μακρόχρονο και πολύπλοκο πόλεμο - περιμένει κανείς τώρα απ' αυτούς τους κατ' εξακολούθησαν αποτυχημένους να κάνουν τί;(...)

"... η πεποίθηση πως αρκεί ο συναισθηματισμός για να υποστηριχτούν ανταγωνιστικές πολιτικές πράξεις, η πεποίθηση πως η ανάλυση και η κριτική είναι "έλα μωρέ" και "ο καθένας έχει από μία", αυτά και άλλα συνιστούν τις ανθεκτικότερες παραμέτρους ενός κόσμου που κρατείται απ' την παιδικότητα του όπως οι πηνιμένοι απ' τα μαλλιά τους. Κι ωστόσο πνίγεται"

σημείωση πρώτη

έτσι είναι μάλλον. η θεοποίηση και η χρησιμοποίηση για διάφορους λόγους της εξέγερσης του δεκεμβρη 2008 οδηγεί στο παραγκωνισμό αυτής της ιστορικής στιγμής και των όποιων συμπερασμάτων χρήσιμων για τον ταξικό και κοινωνικό πόλεμο. Γιατί καταρχήν, ξεχνώντας την εξέγερση ξεχνιέται μαζί της και αυτό που ονομάστηκε αντιεξέγερση. Έτσι το ξεδίπλωμα μια νέας κατασταλτικής τακτικής από μεριά του κράτους φαντάζει πως είναι απλά μία από τα ίδια ή ζήτημα τύχης και συγκυριών.

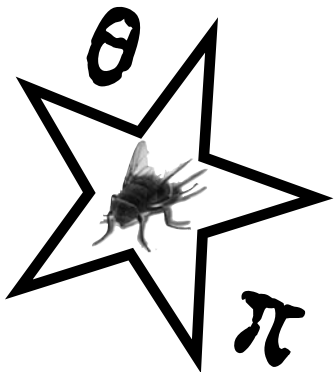
Ξεχνώντας την ουσία της εξέγερσης ξεχνιούνται μαζί και οι όποιες αδυναμίες είχαμε όσοι και όσες επλέξαμε τη μεριά των οδοφραγμάτων. Την πρόσκαιρη συλλογικότητα κοινωνικών και πολιτικών ομάδων που τότε συγκροτήθηκε και κατάφερε σημαντικά χτυπήματα στον εχθρό τόσο σε υλικό αλλά κύρια σε ιδεολογικό επίπεδο δεν την αναζητά κανείς. Άλλοι από συμφέρον καθότι έχουν και μια ιδεολογία να προστατεύσουν και να δικαιώσουν, άλλοι δέσμοι της αδυναμίας τους να αναλύσουν τα συστατικά της εξέγερσης...

Ενάμιση χρόνο μετά η ίδια η εμπειρία της εξέγερσης δρα αλλοτριωτικά μετατρεπόμενη σε προσημονή μιας επανάληψης με αφορμή κάποιο ΓΕΓΟΝΟΣ. Αγνοώντας όμως πως οι κοινωνικές σχέσεις και οι όποιες προεργασίες γίνονται καθημερινά και με συνέπεια είναι αυτές που καθιστούν αξιοποιήσιμο το οποιοδήποτε γεγονός για λογαριασμό της κοινωνικής απελευθέρωσης.

“η κοινωνική ζωή είναι στην ουσία της
πρακτική. Όλα τα μυστήρια που παραφέρουν
τη θεωρία προς το μυστικισμό βρίσκουν τη
λογική τους λύση στην ανθρώπινη πράξη και
στην κατανόηση αυτής της πράξης”

8η θέση του μαξ για τον φόνο

τρεις φίλοι περπατάνε σε ένα δρόμο και βλέπουν μπροστά τους κάτι σκατά.

- “Ρε, τί είναι αυτό;” λέει ο ένας.

- “Δε ξέρω” λέει ο άλλος “να το δοκιμάσουμε”. Αρχίζουν λοιπόν, λίγο λίγο και τα τρώνε.

- “Μμμ! Νόστιμο ήταν πάντως” λέει ο ένας.

- “Ναι, καλό μου φάνηκε κι εμένα” λέει ο δεύτερος “αλλά τί ήταν;”.

- “Ρε σεις” λέει ο τρίτος “μου φαίνεται πως ήταν σκατά”.

- “Α ναι; Πάλι καλά που δεν τα πατήσαμε”

Το δίπλα ανέκδοτο δεν έχει καμία σχέση με

κανάλια, εφημερίδες, ραδιόφωνα
πρωτοσέλιδα, ειδήσεις, αίμα, σπέρμα, σήριαλ, κουπόνια
τηλεπαιχνίδια, ζώδια, διαφημίσεις, αντράκια, γκόμενες
talk show, στρογγυλά τραπέζια, ειδικούς, μπούτια
τσακάλια δημοσιογράφους, λούμπεν δημοσιογράφους
καλεσμένους, ροκάδες παραγωγούς, λαϊκούς παραγωγούς
φασίστες, λαπάδες, παπάδες, αποκλειστικότητες, αποκαλύψεις
ενημέρωση, πληροφόρηση, διασκέδαση, ψυχαγωγία
αναλύσεις για την κρίση, λύσεις για την κρίση κ.α.

**γιατί ως γνωστόν όλα τα πιο πάνω
δε θα μπορούσατε να τα πατήσετε...**

**ΤΑ ΤΡΩΤΕ,
ΚΙ ΑΥΤΟ ΔΕΝ ΕΙΝΑΙ ΑΣΤΕΙΟ**

ελαφρά παραλλαγή αφίσας
που κυκλοφόρησε την άνοιξη
του '94 από την ομάδα
“απόγονοι των βανδάλων”

αναρχοαυτόνομοι

πάτρα, ιούνης 2010